

Truk Lagoon.

Efter igennem længere tid at have savlet over de forskellige billeder fra Truk Lagoon i Dyk og andre undervands magasiner, blev det i oktober 2010 for meget, Hr. Ørkild og jeg måtte simpelt hen bare en tur ud til den magiske Lagoon ved navn Truk.

Efter en rundspørge og diverse til og frameldinger endte vi op med at bestille billetter til Søren Ørkild, Kim Laursen og mig.

Da Hr. Ørkild og jeg jo er vænnet til at tage på tur, hvor vi er 3 der heder Søren, blev Kim af praktiske grunde omdøbt til Søren K på turen.

Hvorfor var det så lige at Truk Lagoon er blevet så populær blandt dykkere??

Jo ser i, det skete under WW II, i dagene 17-18. februar i det herrens år 1944, at USA angreb Japanerne der brugte Truk Lagoon som et fremskudt flådehoved base.

Indtil 2. feb. 1944 vidste de allierede godt at Japanerne var på Truk Lagoon, men ikke rigtigt noget om hvor mange styrker Japanerne havde på Truk, da de lå for langt væk til at man kunne flyve over øerne. Det var først efter at man havde udviklet langdistance fly samt at de allierede var begyndt at rykke frem i Stillehavet at man kunne nå frem og tage billeder af, hvad der rørte sig på Truk.

Her fik man noget af et chok. For af billederne fremgik det at der til ankers lå ikke mindre end 1. slagskib, 2 hangarskibe, 20 destroyere, 10 cruisere, 12 ubåde og mere end 50 handelsskibe. Derudover var der 3 landingsbaner med tilsammen ca. 300 fly.

Inden de allierede nåede at komme frem, små 2 uger

senere, havde den øverstkommanderende Japaner valgt at sende alle krigsskibene tilbage til Japan og således "snød" de allierede for en meget stor sejer, nu måtte de "nøjes" med handelsskibene.

Den flåde der blev sendt mod Truk Lagoon fik navnet "Task force 58" Det var det største angreb med flest hangarskibe under hele WWII.

De 9 hangarskibe der deltog, var:

Enterprise, Yorktown, Belleau Wood, Essex, Intrepid, Cabot, Bunker Hill, Cowpens og Monterey.

Tilsammen kunne de sende godt 500 fly på vingerne. Udover hangarskibene deltog 45 andre krigsskibe og 10 ubåde.

Angrebet fik kodenavnet "Operation Hailstone". Under angrebet 17-18. feb. 1944 blev der kastet ca. 600 ton bomber og torpedoer og sænket mere end 50 skibe og godt 275 fly blev skudt ned eller ødelagt på fly pladserne.

Da de allierede ikke gik i land men neutraliserede bare modstanden, blev det nødvendigt lige at give Japanerne på Truk en lille hilsen i ny og næ. Første gang allerede 29. 30. april 1944, hvor Japanerne havde flyttet ca. 100 fly til Truk. Under resten af krigen blev Truk brugt til

trænings bombning for de Amerikanske B24 og B29 bombemaskiner. I alt endte der med at blive kastet ca. 6000 ton bomber og efterlod det meste af de Japanske militære faciliteter totalt smadret samt sænkede mere end 60 skibe og ca. 410 Japanske fly.

Efter at Jacques Cousteau sejlede ud til Truk Lagoon i 1970'erne og lavede en del film om vrage som var (og er stadig) i god stand og af anelig størrelser (fra 70 til 150 m), er det endt med at være et sted, hvor dykkere tager til på "pilgrimsfærd" (dette nok mest fordi, at det er ganske dyrt at komme derud og dykke)

Nuvel, Første forhindring der skulle overstås var at komme der ud. Vi fløj fra København lørdag den 5. februar kl. 0610 med KLM via Amsterdam (der var 5,5 timers ventetid) til Manila, hvor vi så lige havde 12 timers ventetid inden at vi drog videre med Continental Airlines via Guam (Her var der kun 4 timer og 10 min. ventetid) til Truk Lagoon, hvor vi landede mandag den 7. februar ved 11 tiden (Truk Lagoon er 8 timer foran Danmark), Det skal lige her indskydes at landingsbanen blev lavet af Japanerne før WW II og er siden blevet udvidet en smule af Amerikanerne. Men på ingen måde er det en lang landingsbane, der er altså hav i begge ender!!!!!!!!!!!!!!.

Efter de sædvanlige indrejse formaliteter var overstået var det med at finde sin kuffert og ud til Cindy fra dykker centret der havde taget den "lange" tur til lufthavnen for at sørge for vores transport til Hotellet, der lå 1,5 km fra lufthavnen.

På hotellet blev vi hurtigt indskrevet og fik udleveret vores værelse. Resten af dagen blev brugt på at pakke ud, få dykkerudstyret ned i det tørrerum vi 3 fik til deling, få udfyldt de forskellige nødvendige papirer i dykker centret samt set os rundt i området, så vi kunne finde ud af, hvor vi kunne få hvad og til hvilken pris. Vi nød da også lige en kold øl på hotellets terrasse der lå helt ned til havet samt forsøgte at vende os til de ca. 30 grader fugtig varme. Se så er man jo kommet på ferie ☺

Den 8. februar var så vores første dykke dag, det ville nok være en underdrivelse at sige, at vi glædede os vildt til at komme i og se på de gode vrage, der skulle være gemt her til os. Vi fik pakket båden med alt vores dykkerudstyr samt mødte Mike, en Amerikansk dykker, fra US Coast Guard, som vi kom til at dykke sammen med i alle 10 dykke dage, derefter af sted det gik over bølgen blå. Båden havde 2 x 90 hk så i løbet af kun 20 minutter var vi hvor vores første dyk skulle være. Til vores store overraskelse kikkede guiden bare ud over siden og efter små 5 minutter sagde han, at det er her..... Vi troede ham ikke rigtigt men da vi selv så efter, kunne vi se vraget fra overfladen. Dette skulle senere vise sig at være tilfældet med de fleste vrage der lå ned til omkring 30 meter.

Ude på Truk er alle de vrage der dykkes på markeret med en fortøjnings bøjle, der holdes nede på 5 m, som bådmanden så fridykker ned til og trækker for fortøjningen igennem. Så selv om at man ikke kan se vraget, skal man bare kikke efter bøjen for at finde positionen. Ikke noget med GPS, ekkolod og den slags nymodens ting ☺. Årsagen til at bøjerne er nede på 5 m. er at så kan de både der normalt sejler i området ikke komme til at sejle dem ned hvis man sejler når det er mørkt.

Nå men på med udstyret og i vandet..... nej så langt kom vi nu ikke, for det viste sig at vi havde været offer for historien om **Alle**, **Nogen** og **Ingen**..... Vi havde **Alle** dagen før fortalt hvor meget bly vi ca. skulle bruge. Vi havde forstået at dykker centret, **Nogen**, så ville sørge for at blyet kom med. Men da **Ingen** af os havde kontrolleret, at blyet rent faktisk kom med, sad vi nu der og kunne ikke komme ned.....

Der var jo så kun et at gøre, af sted mod dykker centret igen, for at hente de ski.. bly klodser. Efter nu, at have misbrugt den første del af formiddagen, men nu lastet med de sidste nødvendige udstyrsdele gik det af sted mod de store dybder igen. Guiden fortalte dog at vi blev nød til at vælge et vrage der lå tættere på som følge af vores ekstra sejltur.

Valget faldt på vraget af Kansho Maru. Et lille vrage på 116 meters længde og 4861 tons. Den står ret op og ned, dybden er fra 12 til 40 meter. Et kanon godt vrage som vi jo faldt total i

svime over, da det stod som det vi kalder et "Anders And vrage". Her så jeg så min første maskine telegraf der stadig stod på broen. På vej ned må guiden have tjekket os godt ud for lige pludseligt var vi nede i maskine rummet og hilste på den gamle dames hovedmaskine..... Fedt sådan at kunne svømme rundt derinde alle 5 uden at man skulle være bange for at mudre op... KANON..... Desværre løb tiden og luften alt for hurtigt ud og vi måtte tilbage til overfladen. På vej op skulle vi på alle dyk lave et sikkerhedsstop i 2min. på 18m, 5 min. på 9m og 10min på 5 m. medmindre vi skulle i tvungen deko der overskred disse sikkerhedsstop, så var det jo den der talte.

Efter en pause og frokost som blev holdt ved en lille tankstation for små både, for' vi af sted til næste dyk der blev på vrage af Yamagiri Maru. Endnu et lille skib på 134m og 6438 tons. Hun ligger på bagbord side, dybden er fra 9 til 34m. Her gik vi direkte ned i maskinerummet, for se hernede gemmer der sig et meget berømt kranie (Det har bla. været på forsiden af Dyk og Diver) fra en af de japanske besætnings medlemmer der ikke var så heldige at overleve.

Efter rundturen i maskinen og hilste på motorpasseren, gik turen videre ud i lastrummene hvor der var en del at se på fx 14" granater (ganske store knaldperler). Da vi lå på sikkerheds stoppet kunne jeg ikke lade være med at ligge og tage en masse billeder, hvor lyset spillede ned om de andre dykkere. Fantastisk at dykke et sted med i nærheden af 30m vandret sigt og 30 grader varmt vand.....

Næste dag tog vi igen af sted ved 8 tiden og havde 2 fantastiske dyk, Her på Rio De Janeiro Maru, en fantastisk dame på 140 m længde, og 9626 tons der ligger på styrbord side på fra 12 til 37m dybde På hav bunden lige

ved agterenden af vrage stod en ret så fotogen maskine telegraf. Samt Sankisan Maru der er en lille smækker dame på 115m, hvor den agterst halvdel er knækket af og ligger ca. 60m bag ved resten af vrage og på 48m. den var på 4776 tons. Sankisan Maru gik hen og blev et af vores ynglings vrage, for den var så smukt begroet samt masterne strakte sig helt op til 5 m dybde.

Efter en kort middags pause på hotellet tog vi ud og nappede en eftermiddags dyk på en japansk Betty bomber. Den lå på ca. 15m dybde så det gav jo en god dykker tid på vrage. Det var nu helt underligt sådan at dykke på en 2 motors bombemaskine fra WWII der stort set var intakt, samt at kunne se den så snart vi stak hovedet under vandet.....

Vi kom snart ind i en god rytme med 2 formiddags dyk fra 8 til ca. 1330 og så ellers fri resten af dagen eller lave et eftermiddags dyk. På det ene eftermiddags dyk Søren Ørkild var på blev Kim og jeg hjemme

på hotellet. Søren kom til at dykke sammen med 3 Amerikanere. Her faldt snakken på ubåde generelt og Los Angelas klassen i særdeleshed. Det viste sig at den ene Amerikaner var tidligere Kaptajn på sådan en cigar, så da han stille fortalte Hr. Ørkild dette samt, at han godt kunne afsløre, hvor dybt sådan en ting kunne dykke, men så blev han nød til at slå Søren ihjel, var det nok til at få Hr. Ørkild til at gå ballistisk..... men det var jo ikke nok for Amerikaneren fortsatte med at fortælle, at han var stoppet om bord på ubåden,

da han var gået hen og blive forfremmet til Admiral og var udstationeret på Guam. Han var nu den øverste for den amerikanske 7. flåde, dvs. den øverste over Stillehavs flåde!!!!!!!!!!!!..... Det resulterede i at da Hr. Ørkild kom tilbage til hotellet kunne han næsten ikke snakke af bare ophidselse. Alle der kender Søren vil vide, at dette er en ret så skræmmende oplevelse for os andre.....

Som om det ikke var nok så viste det sig at de 2 andre Amerikanere der var med var Admiralens kone og en "Adviser" samt at de var der fordi at der skulle være en mindes ceremoni for operation Hailstone den 18. februar, hvor de skulle repræsentere USA. Det viste sig også at den Amerikanske ambassadør på Mikronesien også skulle med til denne ceremoni, han boede for resten også på Truk Stop Hotel. Jo vi var skam kommet i fint selskab.

På 4. dykke dag blev der lavet en tur ud på det der kaldes "outer reef". Der skulle vi hoppe i vandet inden over det koralrev der omkranser hele lagunen, for derefter at svømme ned igennem nogle slugt lignende fordybninger for derefter at komme ud på ydersiden af revet som så faldt næsten lodret fra 5-10 meters dybde ned til små 2500 meter..... Opdrift kontrol, opdrift kontrol blev lige pludseligt et meget vigtigt ord Herude skulle der så være mulighed for at se

Hajer som skulle komme ude fra det blå ocean. Minsandten om de lovede hajer ikke dukkede op lige så snart at vi kom ud på rev kanten. Det var en underlig fornemmelse at dykke langs med rev kanten og se grå rev hajer patruljer forbi os i en afstand indtil kun 1 meter fra os, frem og tilbage hele tiden. Det var også en underlig fornemmelse at blive overhalet af en haj bag fra, for hvor kom den lige fra og sikke nogle bisser den havde ufffff det fik dykket til at have en helt ny dimension. Vi nappede 2 gode dyk der på revet og fik vores lyst for haj møde styret for en tid.

Et par dage senere var vi med på et dyk hvor der blev fodret hajer. I princippet er vi alle 3 imod den slags dykning meeennn skulle jo lige prøves..... her kom hajerne om muligt endnu tættere på (nej det var ikke os der var maddingen), Allerede da jeg trillede i vandet fra båden var det første jeg fik øje på

under vandet en sort tippet rev haj. Under hele haj fodringen var der vel små 20 hajer der deltog i festlighederne. Det var da meget sjovt at se men ikke noget jeg vil deltage i igen, foretrækker at møde hajerne på deres betingelser ude på rev kanten.

Under vores snakken frem og tilbage kom det frem at Mike (vores Amerikanske dykker makker) ikke havde været dybere end 35m før, så dykkercentret aftalte at han stille og roligt skulle bygge dybde på

således, at han den 16. februar, Mikes fødselsdag, kunne komme ned på 50 meter.

Den var vi med på og det passede også godt til os.

Et af de dyk der førte til lidt dybere dyk var vraget af I-169, Det var en Japansk Ubåd på 105 meters længde og dermed en af de største under WWII.

Det var også første gang at vi alle 3 "dumme dänen" dykkede på en ubåd, så da vi kom tilbage blev det behørigt fejret med en rigtig dykkerkage, en til formålet medbragt Citronmåne (ingen kan lave dem som Karen Wulff). Vi nåede at lave 2 meget gode dyk på ubåden.

Den 16. februar oprandt og vi satte kursen mod San Francisco Maru der er et lille vrage på 117m. og 5864 tons. Hun ligger fra 35 til 64m dybde. Da vi jo havde øget dykke dybde stille og roligt igennem nogle dage var det nu at Mike skulle have sit 50m dyk. Det var en noget afdæmpet men fattet Mike der klargjorde sit udstyr. Men hele dykket gik rigtigt fint, der var også masere til at holde tankerne beskæftiget med andet end det at det nu er dybt. Hvad siger i til at det første der møder en på de 35 meters dybde er en stævn med ankerspil og en lille hyggelig kanon.

Herefter er det det forreste lastrum der i tidernes morgen var fuldt lastet med land miner, der er dog ikke så mange tilbage mere, da de lokale har bjærget en del og brugt dem til dynamit fiskeri uden for revet.

Imellem det forreste lastrum og det næste lastrum står formasten stadig opret med wire fra dækket op til toppen samt spillene til lossebommene. Helt hende ved

midtskibsbygningen står der på bagbord side dæk, på 48 meters dybde, en enlig 3 personers kampvogn som igennem tiden har prydet

mange en forside i diverse dykkerblade verdenen over. Midt på 2 lastlugen er der en gammel lastbil, eller hvad der nu er tilbage af den

da den er faldet meget sammen. På styrbord side dæk er der 2 kampvogne der ligesom er kollideret med hinanden og den ene

ligesom stejler. Oven på den ene kampvogn, har nogle dykkere har lagt noget Japansk porcelæn de har fundet inde i vraget, så vi andre kan få glæde af det også. Nede i

lastrummet er der yderlig 2 Tank lastbiler samt nogle vogne til at transportere torpedoer og bomber på.

Selve midtskibsbygningen er alt træ forsvundet, hvorfor der kun står stål skelettet tilbage. Men det giver en meget fint motiv som baggrund på billederne.

Oven i alle de gode ting der er at opleve her på disse dybder så er der også lige 20-30 meters sigt og sørme om vandet ikke stadig er 30 grader ☺

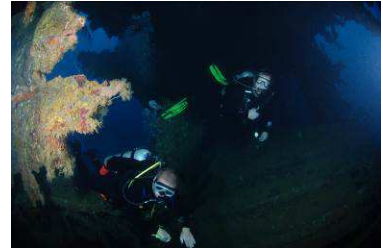
Vores bundtid på 20 min. løber dog hurtigt ud og det er tid til opstigning og deko stoppene. Det passer dog med at min dykker computer er ude af deko små 5 minutter inden det af dykkercentret dikteret minimum deko er udløbet.

Da vi kommer op er Mike helt overstadig, for dette var hans dybeste dyk indtil videre, og vist også et af de bedste dyk. Vi bliver dog hurtigt enige om, at næste dag skal vi på San Francisco Maru igen samt afslutte dykkerferien med det vrage som vi skulle have dykket på som det første dyk da vi ankom.

Dykket på San Francisco Maru den næste dag bliver en gentagelse af dykket fra dagen før bare med den lille twist at et par af os lige får et + bag ved de 50 meter.

Det sidste dyk bliver så på Gosei Maru på 82 meter længde og 1931 tons. Dermed er hun det mindste vrage vi fik dykket på mens vi var på Truk Lagoon men absolut et (eller flere) dyk værd. Hvor ofte er det lige at man kan dykke på et så "lille" vrage og have dykke dybder fra 5 til 36 meters dybde. Samt svømme 2 mand ved siden af hinanden igennem torpedohullet der sænkede hende.

Gosei Maru er flot begroet og med masser af små fisk og andet mylder af liv.

Vi var også lige en tur inde og snuse rundt i maskinerummet samt på det ene badeværelse hvor der stadig er et fint badekar med fliser og det hele. Japanerne har jo altid gået meget op i deres bade, så selvfølgelig skal der da være den slags om bord på et skib.

Den sidste ferie dag på Truk blev brugt til lidt sightseeing rundt på øen. Hotellet havde ganske enkelt stillet deres minibus og chauffør til rådighed (mod en passende betaling naturligvis). Vi nåede at se en god del af øen på en god formiddag, samt nåede ned til Blue Lagoon Resort

til, at vi kunne se det sidste af mindes ceremonien og Amerikanerne i deres fine hvide trope uniformer.

Afrejsen fra Truk var et kapitel for sig selv. Først afleverede vi vores kufferter ved bagage afleveringen/tolderne, her blev alle passagenes kufferter gennem rodet men til gengæld blev ingen af dem vejet !!!!!!! Herefter var det med at tjekke ind og ud i afgangshallen og vente.

Lige før flyet skulle ankomme trak det gevaldigt sammen til et brag af et tropisk regnvejr. Så da flyet endelig landede var det i selskab af regn og blæst. Det gjorde at flyet landede meget langt oppe af landingsbanen der ikke var for lang i forvejen. Flyet for forbi afgangshallen, Søren Ørkild nåede lige at se at motorerne var slået til at bakke inden at hjulene rørte jorden (ikke helt normalt), og forsvandt ud af syne med en masse spektakel. Der gik godt nok lang tid inden at flyet kom til syne igen, så vi begyndte at diskutere om piloterne var ude og sparke koraller af forhjulet inden de kunne komme tilbage.....

Efter at flyet var tømt for passagerer skyndte vi os ud i flyet for ikke at blive alt for våde selv om at der blev udleveret paraplyer ved udgangen ☺, da vi taxiede ud til start banen var det ellers med at have kameraet fremme, vi var helt ude i den ene ende der hvor asfalten holdt op og blev erstattet af vand inden flyet vendte om. Herefter fik vi det helt store spark bagi og for` ud af start banen. Da vi passerede den anden ende af startbanen, altså der, hvor den del af banen blev til vand, vil jeg tro at vi har været 10-15 meter oppe.....

Med en start som denne er det vel unødvendig at fortælle at Hr. Ørkild var helt overstadig. Kim og jeg var meget glade for at vi sad et stykke væk fra ham, jeg 4 sæderækker bag og i den modsatte side, Kim var godt 10 sæder foran men i samme side ☺.

Efter en mellemlanding og fly skifte på Guam var vi tilbage i Manila, hvor et hotelværelse ventede på os, for vi havde små 15 timers ventetid at slå ihjel.

Resten af turen tilbage til Danmark gik uden den helt store dramatik, selvom at det var svært at få gang i benene igen, da vi kom til Amsterdam lufthavn efter 14 timers non stop flyvning.

Efter at vi var kommet hjem og havde fået fordøjet alle indtrykkene fra 17 forskellige vrage, 2 dyk på yderrevet samt en høj fodring, samt kikket billeder (små 2400 styk) er det store spørgsmål så om det hele var prisen værd og om Truk Lagoon er et must på alle vragedykkers "must dive list" til det er der kun et svar **JA** det er det.

Vi blev faktisk enige om at sådan en fed tur blev vi simpelthen nød til at gøre igen. Så nu her i juli måned arbejdes der intenst med at stampe en ny tur til Truk Lagoon på benene til næste vinter. Glæder mig allerede.

Klubbens udsendte stifinder

S. Olsen

